

"Вовча зграя"

Назар Мулик

Берсерки – безстрашні воїни, які зі звіриною люттю та силою кидаються у бій та нищать усе на своєму шляху. Берсерки вважаються воістину ідеальним знаряддям для вбивств, великими воїнами, які шанують бога війни та щоразу кладуть до його ніг закривавлені, понівечені тіла своїх жертв.

Нелегка доля вигнала Зграю із рідних земель, погнала їх у шторм та бурю подій, що в подальшому стануть доленосними для цілого материка. А зараз вони повинні знайти новий дім. І вижити попри усе.

Нехай розпочнеться полювання!

Культ Мелетвера бере свій початок із сивої давнини, коли ще перші переселенці почали наповнювати простори Благандії. Найбільше прихильників Мелетвера зосереджено на Скагірі, де орудувало багато ватаг берсерків-ульфхеднарів (вовків-перевертнів). Саме ці групи воїнів прийняли Мелетвера за свого покровителя, принесли йому величезні жертви, взамін на що отримали свою звірину подобу та інстинкти. У древніх записах зазначалося, що ватаги берсерків тероризували практично всі острови Скагіра, проявляючи нелюдську жорстокість, через що стали ізгоями серед власного народу. Однак це аніскільки не заважає Мелетверу бути одним із найбільш шанованих богів серед воїнів та звияжців, які цінують звірину лють та спритність, а також не цураються приносити своєму богу людські жертви.

Розділ І

"Йде буря"

Погода почала псуватися ближче до вечора, коли до берега припливли останні рибацькі човни місцевих рибалок. Від моря віяло прохолодою, а вода, зеленувата як трясина, зараз здавалася і взагалі чорною.

Невеличке селище, зване із давніх-давен Синьоводною, вже готувалося до сну, горіли лише смолоскипи біля берега та поодинокі свічки, що відсвічували тьмяним світлом у маленьких віконечках.

Жінки та дітлахи із байдужими обличчями спостерігали, як рибаки заволокли свої невеличкі човники на берег, одразу почали розвантажувати небагатий улов та розплутувати сіті, аби встигнути до початку бурі.

– А буря то буде, суглобами чую! – крикнув хрипко Віллі, досвідчений рибалка, який жив на цьому узбережжі вже добрих шістдесят дев'ять років і гарно розумівся як на риболовлі, так і на погоді. – Погане в мене передчуття, хлопці! Ой, погане!

"Хлопці" мовчки кивали, опутивши голови над снастями й рибою. Більшість із них ще й не вважалися дорослими, однак у море ходили з раннього дитинства. – Марель, ти куди вискочила! Ану до хати! – гримнув Віллі, коли запримітив свою маленьку онуку, яка вискочила з хати й помчала до діда.

Рибалки вже докінчили із сітями, зібрали рибу й рушили до осель, де на них чекали тепло, гаряча юшка і юрба дітлахів. Віллі ж тим часом тримав за руку маленьку дівчинку, яка радісно стрибала біля діда й розповідала про сьогоднішні пригоди.

– А ми сьогодні краба зловили! Ось такого! А потім мама принесла дивоцвіту та чортополоху, і ми сплели собі віночки!

– Хм, кхм...Краб, це добре, – лише й сказав Віллі. Він ніколи не славився вмінням гарно говорити, а тим паче бути люб'язним. Однак рибалкою був незрівнянним.

Позаду них бурлило море, все довкола миттєво почало темніти, а чорні хмари тягнулися на них, наче віщуючи кінець світу. Вперше загриміло тоді, коли Віллі

разом із онукою дійшов до хати. Дівчинка від несподіванки зойкнула, реп'яхом приліпилася до ноги дідуса і захнюпала.

– Ну й навіщо ці сльози, Марелько? – сказав Віллі, нахилившись до дівчинки, аби заспокоїти її. – Тут і так води вистачає, псякрев...

Над головою спалахнуло, освітило всю похмуру місцину. А тоді гримнуло так гучно, що й сам Віллі пригнувся. Собаки залаяли, жінки та діти налякано Perezirнулися, ну, а чоловіки матюкалися.

– Зойка, заברי дитину, буря наближається! – крикнув Віллі з порогу до доньки, яка насипала в дерев'яні миски юшку із шматками краба та риби.

Струнка світловолоса дівчина миттю взяла доньку за руку, витерла їй сльози та спробувала заспокоїти. Знову гримнуло, дівчинка заплакала ще дужче.

– Ну скільки вже можна... – почав було Віллі, але тут-таки перервав себе.

Море позаду нього бурлило, здіймало свої хвилі, які котилися на берег. Темний горизонт раз за разом освітлювався спалахами блискавок. Віллі озирнувся, подивився на бурю, яка неслася прямисінько на них.

– Погане в мене передчуття.

Він дивився на море та темряву, яка йшла за хвилями. Почав сікти дощ, миттю омиваючи його обличчя. Вітер рвав розвішені надворі сіті та снасті. Чоловік було подумав зайти до хати, але цієї миті в небі знову блискнуло, освітило на декілька секунд горизонт. А разом із ним і десяток кораблів, що наче примари стрімко пливли в бік берега.

Віллі заляк, спробував розгледіти колір вітрил та герб, але бачив тільки темряву. Піратів тут не бачили вже добрих десять років, та й кораблі місцевих лордів неодноразово проходили повз ці місця, інколи навіть пришвартовувалися біля поселення, аби набрати прісної води та запасів. Але ніхто й ніколи в здоровому глузді не виходив у море в таку погоду.

– Зойка, глянь-но!

Дівчина нарешті змогла заспокоїти доньку, дала їй нещодавно спеченого калачика, аби та себе чимось зайняла. Тоді підійшла до батька й подивилася на горизонт, де вже чітко простежувалися темні силуети кораблів і великих вітрил. Вітер та хвилі кидалися на них, розгойдували в різні боки, обливали водою. Але кораблі стрімко наближалися до берега рівною шеренгою, а ряди довгих весел вправно веслували.

– Тату, це ж...

Зойка запнулася саме тоді, коли пузаті кораблі допливли до берега, з розгону врізалися в пісок.

"Дракари, – зрозумів миттю Вілі. – Скагірські бойові кораблі!"

На деяких кораблях було видно пробоїни або ушкодження, нанесені не лише вітром і морем. Схоже, що ця флотилія вступала з кимось у запеклу сутичку. Усі думки відійшли на другий план тоді, коли із кораблів почали зіскакувати чоловіки, всі як один одягнені у вовчі шкури, міцні кольчуги та шоломи із наносниками. Кожен мав при собі сокиру або меч, а також великий круглий щит, із зображеною чорною мордою вовка.

– Зойка, негайно бери Марельку і хутко до лісу! – сказав тремтячим голосом Віллі.

– Тату, пізно, – лише й сказала дівчина, глянувши на батька очима, наповненими сльозами.

– Тоді принеси мені мого меча.

Тим часом із причалених дракарів висипало до двох сотень чоловіків, які повільно почали наближатися до поселення. Віллі звернув увагу на воїна із довгим чорним волоссям, що йшов трішки попереду від інших і мав при собі лише сокиру, яка висіла на поясі.

Зойка принесла батькові меча, але той не звернув уваги, не міг відірвати погляду від очей воїна, що зараз дивився прямо на нього. Віллі не міг назвати той погляд ворожим, однак на мить йому здалося, що очі невідомого воїна світяться червоним кольором, а темінь довкола них поглинає кожного, хто туди зазирає.

Загін воїнів за наказом спинився в десяти метрах від першої із хатин. Усі статні, високі, небезпечні. Але Віллі поки що не панікував, адже якби ці люди хотіли їхньої смерті, то не вели б себе так спокійно.

– Із ким я маю честь вести розмову? – набравшись сміливості, спитав Віллі. Краєм ока він бачив, як дехто з місцевих зі зброєю в руках стоїть на ганку й пильно дивиться на непроханих гостей.

Чоловік із чорним волоссям та червоними очима не відповів, замість цього голосно втягнув носом повітря, оглянув кожну із бідненьких хат та людей, які налякано визирали з вікон. Його звіриний погляд вловлював кожну деталь, від чого ставало ще більше не по собі.

– У селі є воїни? – спитав голосом, від якого у Віллі побігли мурашки. Він ніколи не був солдатом, не вбивав людей, однак миттю збагнув, що чоловік, який зараз говорив до нього, був покликаний для цього.

– Ні, м'лорде, лише рибалки, – видавив Віллі настільки голосно, як міг. Позаду він чув, як Зойка швидко збирає пожитки й заспокоює знову заплакану доньку. – У нас не було потреби мати їх, м'лорде.

Ватажок не відповів, замість цього повернув голову до своєї ватаги, крикнув декілька фраз на невідомій мові, більше схожій на скагірську. Віллі міг лише чекати та сподіватися.

А даремно.

Тоді шеренга воїнів рушила вперед, розділяючись по ходу на невеликі групки. Одна із них рушила прямо до Вілліної хати, від чого старий уже подумав найгірше.

– Пане, ми прості рибачки! Ми нічого нікому не скоїли! Забирайте все, що потрібно, але не вбивайте! – почув Віллі крики Халлі, а тоді хтось дав йому по зубах і той затих.

І тоді все сталося за лічені хвилини.

Подібно диким звірам, воїни почали кидатися на людей, витягувати їх із хат та зганяти до центру селища, де розмістилося невеличке багаття. Всюди хором залунали крики чоловіків, лайка воїнів, плач дітей та жінок. Вітер ганяв довкола піщані завірюхи, а дощ заливав обличчя. Всюди панував хаос.

Віллі наче вкопаний стояв на місці і спостерігав, як до нього на ганок піднялося трійка воїнів із закритими шоломами, що було видно тільки темні очі та стиснуті в напрузі уста.

– Прошу, люди добрі, в нас немає нічого цінного... – було почав дідок.

– Є вона, – сказав ламаною загальною один із чоловіків, вказуючи поглядом на налякану Зойку, яка сиділа на ліжку й нажахано закривала собою дитину.

Віллі прокляв себе за те, що раніше не зреагував і не сховав доньку з онукою. Тепер їхня доля була в руках цих чудовиськ.

Тієї ж миті Віллі схопили за плечі та поволокли до центру селища, а двоє із воїнів зайшло до хати.

Зойка міцніше притиснула до грудей Марельку, налякано переводила погляд від одного суворого обличчя на інше. Їй не потрібно було довго розмірковувати над тим, чого хочуть ці люди.

– Залиште бодай дитину, – благаючим та ламким голосом попросила дівчина. Однак її ніхто не почув.

Дівчинку вирвали в неї з рук, Зойка на це скочила, спробувала відібрати дитину, але потужний ляпас присадив її, кинув на землю. Марелька плакала й

кликала маму, але вже за мить її винесли із хати і крики змішалися із шумом вітру та іншими криками надворі.

– Nå, nu får vi ha roligt, – сказав той воїн, що залишився, а тоді почав наближатися до Зойки.

Дівчина відступила назад, притиснулася спиною до стіни, намагаючись рукою бодай якийсь предмет, яким би могла відбиватися. Тоді чоловік метнувся вперед, схопив її за шию, кинув на ліжко й миттю наскочив згори. Зойка люто відбивалася, встигла подряпати гвалтівнику щоки та шию, але знову отримала ляпаса. Чоловік, дихаючи несвіжим подихом, поспішав однією рукою зняти штани, а іншою рвав на дівчині спідницю.

І тут Зойка рукою намацала меч батька, яким той так і не встиг скористатися. Дівчина ніколи не була войовницею, ніколи не тримала в руках зброї, але зараз від цього залежало її та доньчине життя. І Зойка не злякалася.

Один загін воїнів на березі щільним колом оточив зігнаних мешканців селища, інші грабували хати, гвалтували жінок або ж знущалися над беззахисними чоловіками.

Але тут усі почули болісний крик та прокльони, що лунали від однієї із хат. Воїн із чорним довгим волоссям та червоними очима відірвався від розмови зі своїм побратимом, глянув на молоду дівчину, яка вискочила із хати. На ній був порваний одяг, руки в крові. Тут-таки із хати вивалився чоловік, тримаючись за бік, із якого потоком текла кров.

– Схопити суку! – крикнув один із розбійників, на що його друзяки завили й кинулися в бік дівчини.

– Стояти! – гаркнув ватажок, коли, здавалося, згряя ошалілих чоловіків накинуться на Зойку. – Приведіть її до мене. Негайно, – сказав голосом, від якого найзатятіші вояки схилили голови та виконали наказ.

Зойка постала перед ватажком, підтримувана двома воїнами. Її трусило, пальці рук задубіли від холоду та страху, однак поглядом і думками вона була не тут, те й діло, що визирала когось з-поміж бранців, яких зігнали в центр селища.

– Тут є хтось дорогий тобі, – зрозумів чорноволосий чоловік, нарешті привернувши увагу дівчини на себе. На задньому фоні поранений гвалтівник проклинав усе на світі, однак втратив чимало крові й потребував допомоги цілителів.

– Моя донька й батько, – видавила з надією Зойка, зазирнувши в моторошні очі чоловіка. – Прошу, не кривдіть їх.

Ватажок повільно озирнувся, глянув на десятки бранців, серед яких були й діти, й старі чоловіки із жінками. Тоді повернувся до дівчини, довго вдивлявся їй у вічі, від чого та почала мимоволі тремтіти ще більше. Його погляд міг нажахати будь-кого.

– Ти відважна дівка, і я ціную це, – сказав чоловік, зиркнувши на пораненого бійця, над яким уже схилюлися цілителі, аби обробити рану. – Ти єдина чинила опір, а тому заслужила свободу. Можеш забрати когось одного зі своїх рідних. Лише одного.

Зойка налякано перевела погляд на бранців, тоді знову на ватажка. Він же мимоволі усміхнувся, кивнув головою.

– Гадаю, вибір свій ти зробила вже давно, – сказав чорноволосий серйозним голосом. – Можеш забрати дитину, взяти із собою трохи припасів. Однак у мене буде для тебе завдання. Коли дійдеш до найближчого хутору, замку чи застави, скажи їм, скажи всім, що Вовча згряя вийшла на полювання. І коли зійде Місяць, і почують вони вовче виття, то нехай знають, що це ми. Що це їхня смерть. Усе запам'ятала?

Зойка кивнула, й тоді за наказом ватажка її відпустили, а із загальної юрби бранців витягнули маленьку дівчинку. Зойка не стрималась, кинулася назустріч дитині, міцно обійняла її. Дівчина відчувала на собі погляди, знала, що серед них може бути й батьків. Однак вибір було зроблено, і якщо він був неправильний, то нехай боги потім покарають її.

Коли вони із донькою були на достатній відстані від Синьоводної й майже дійшли до лісу, позаду піднялися стовби диму – загорілися перші халупи. Зойка міцно обійняла дівчинку, поцілувала її в лобик, аби заспокоїти. Не довго думаючи, жінка змахнула сльози, відігнала образ батька, що на секунду виник в голові і чимшвидше побігла в бік найближчого села.